

og denne Sandhed vil trods alle Angreb ikke kunne omstyrtes.

Vi henviser til Grundlovens Løfteparagraf. Vi kunne nu ligesaa lidt som tidligere godkende den Opfattelse af denne Paragraf, som fra anden Side er bleven gjort gældende. — Vi henviser til det, jeg kalder den historiske Udvikling, med andre Ord vi henviser til, at Lovgivningsmagten i Praksis har godkendt Tanken om en virkelig Kirkeforfatning. — Og vi henviser til, at det kirkelige Udvalg var den virkelige Repræsentation for den danske Folkekirke. Jeg ved vel, at der derimod bliver indvendt, at det kirkelige Udvalg jo kun var en midlertidig Foranstaltning. Men det var dog Lovens Tanke, at denne midlertidige Forsamling skulde afløses netop ved en Kirkeforfatning af en permanent Forsamling. Og selv om det var en midlertidig Forsamling, saa staar det jo dog fast, at medens den bestod, var den det lovhjemlede Udtryk for Folkekirkens Mening. Altsaa, den Dag i Dag gælder det ogsaa, at naar man vil vide, hvad Folkekirkens Ønsker er, maa man se hen til de Udtalelser, der ere komne fra det kirkelige Udvalg, og kan ikke overse dem. Jeg ved vel, at der er dem, der have villet anføre, at Biskoppernes Udtalelser ogsaa kunde staa som Udtryk for den danske Folkekirkens Mening. Hvem er Biskopperne? Det er jo Embedsmænd, der faa kongelig Udnævnelse og blive ansatte til forskellige Tider, af de forskellige Regeringer. Det er jo lykkeligt, naar man har en Regering, der ved saadanne Udnævnelser forstaar, hvad der er i Overensstemmelse med Folkekirkens Tarv og Ønske, og det er saare uheldigt, naar det modsatte er Tilfældet; men hverken de enkelte Biskoppers Udtalelser eller Udtalelser af Biskopperne in pleno kunne siges at staa som et lovhjemlet Udtryk for Folkekirkens Mening og Krav, hvorimod dette gælder, og hvor meget man end vil opponere derimod, bliver det ved at gælde om det kirkelige Udvalg. Idet vi altsaa saaledes henviser til hele den Udvikling, der har fundet Sted, og paapege, at det udtrykkelig var paalagt det kirkelige Udvalg, at det skulde udarbejde Forslag til en Kirkeforfatning, maa vi nu som forhen være tro overfor Folkekirken og stadig støtte os til de Anskuelser, der i den Forsamling ere blevne gjorte gældende.

Jeg ved, at det ogsaa er blevet sagt, at naar Lovgivningsmagten gik ind paa, at en saadan Forsamling skulde tilvejebringes,

skete det ikke med lige Lyst fra alle Partiernes Side, at der var dem, der vare imod det, og der var dem, der kun modstræbende gik med til det. Det er en Kendsgerning, og det kan ikke benægtes, men lige fuldt har Lovgivningsmagten en Gang tilvejebragt dette Udtryk for den danske Folkekirke, og trods alle de Indvendinger, der saaledes kunne opstilles, er det den Dag i Dag Udtrykket for Folkekirkens Mening.

Vi have altsaa holdt os hertil, og med disse faa Udtalelser skal jeg anbefale at stemme for det Ændringsforslag, som er stillet af Højremindretallet. Jeg vil tillade mig at sige, hvad jeg ogsaa bemærkede i Fjor, at hvis man gaar den Vej, viser man Folkekirken den Ære at sætte dens Tarv over de partipolitiske Hensyn. Vil man ikke det, underskriver man i Virkeligheden samtidig, at man har sat de partipolitiske Hensyn i denne Sag over det, der er Folkekirkens Ønsker, Krav og Tarv.

A. L. Andersen: Naar man gennemlæser den Betænkning, der er afgiven af det Udvalg, der er nedsat om Menighedsraadslovene, kan man vanskeligt tænke sig, at der er lyse Udsigter til at faa gennemført en Menighedsraadslov i denne Samling. Der var maaske i saa Fald heller ikke sket saa stor Ulykke. De Ting, Menighedsraadet efter Lovforslaget skulde arbejde med, ere efter min Mening ikke saa store og indgribende, at man ikke kan tænke sig dem ordnede, selv om der ikke kom noget Menighedsraad, der skulde befatte sig med dem; jeg tror heller ikke, at Befolkningen i Almindelighed er særlig længselsfuld efter en Menighedsraadslov, saa at man af den Grund alene skulde vedtage en saadan, som man ikke i alt skulde kunne give sin Tilslutning. Imidlertid ere vi fra vor Side ikke uvillige til at medvirke til Gennemførelsen af en Lov om Menighedsraad; men paa den anden Side ville vi gøre, hvad vi kunne for at faa den saa frisindet som muligt, og i denne Retning sigte de 3 Ændringsforslag, jeg har tilladt mig at stille, og som angaa Valgretten og Valgbarheden. Efter Lovforslagets § 4 skal Valgretten foruden den meget naturlige Indskrænkning, at den kun tilfalder Folkekirkens Medlemmer, indskrænkes meget betydeligt, idet der staar, at de, som aabenlyst fornægte Kristendommen eller føre et vitterligt forargeligt Levned o. s. v. — der er nogle enkelte Punkter til — udelukkes fra Valgret og Valgbarhed til Menighedsraad. Da vi nu fra vor Side synes, at de Forhold indenfor